

ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ

Έναν παιδί, ψηλόν παιδί, ό τρακλαν, παλληκάρι
 ο χάρος το εζήλεπεν σς. ΰγήκε στο σεριάνι
 και την ψυχή του θέλησεν μεσοστρατίς να πάρη.
 Στο σταυροδρόμι στάθηκε κι έστησεν του καρτέρι
 με την χρυσή ρομφαία του εις το δεξί του χέρι
 στο σταυροδρόμι έφτασεν, το χάροντα αντικρίζει
 ορμάρι αμέσως πάνω του, τα ρούχα του ξεσχίζει,
 σφικτά αγκαλιαστήκανε, άγρια μάχη αρχίζει.
 Κτυπάει μιαν ο χάροντας και δυό το παλληκάρι
 τρεις μέρες εμαλλώνασιν στον ήλιο στο φεγγάρι
 και πάν' στις τρεις εκάτσασιν, στον ίσκιον για να πνάσουν
 και πάλιν από την αρχήν το μάλλωμα να πιάσουν
 ώσπου του ενός τα κόκκαλα σαν το γιαλλί να σπάσουν.

Ο ύπνος ήλθεν ύπουλα, κοιμάει το παλληκάρι
 κι ο χάροντας ξεσπάθωσεν απάνω του ορμάει
 και μπήγει την ρομφαία του εις τα πλατιά του στήθη
 και παίρνει την ψυχούλα του προτού αυτό ξυπνήσει.

Ανδρέας Παναγίδης

Το Προσφυγόπουλλο

Έξω αγέρας και χιονιάς
 έξω βροχή χαλάζι,
 μεσ' το τσατήρι της προσφυγιάς
 ένα παιδί στενάζει.

Ένα παιδάκι επτά χρονών,
 άρρωστο, κίτρινο, χλωμό,
 σ' αχυρένιο κρεβατάκι
 Τ' άρρωστο του το κορμάκι

Δεν έχει μάνα ή πατέρα,
 αδελφό ή αδελφή
 τους σκότωσαν ένα, ένα
 οι τούρκοι εις την εισβολή

Ζη με μια γιαγιά του γραία,
 στον τόπο αυτό, στην προσφυγιά,
 που δουλεύει νύχτα μέρα
 για το ψωμί και την ελιά.

Ανδρέας Παναγίδης